

Р Е Ш Е Н И Е
№ 235

гр. Перник, 03.10.2011г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, втори касационен състав, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : СТЕФАН СТАНЧЕВ
Членове: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
 СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря А.М.***, в присъствието на прокурора Румяна Стефанова, като разглежда докладваното от съдията ГЕОРГИЕВА. к.н.а.х.д. № 236 по описа за 2011 година на Административен Съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното :

С Решение № 361/31.05.2011г., постановено по нахд № 123/2011г. по описа на Пернишки районен съд е потвърдено наказателно постановление № 23-2302068/24.11.2010г., издадено от директора на “Инспекция по труда” София, с което на “АБС-И.*** гр.Перник, представлявано от управителя А.Д. *** е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, на основание чл. 416, ал. 2 във връзка с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 16, ал.1 т. 1 от Закона за здравословните и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ).

Против това решение в срок е подадена касационна жалба от управителя на “АБС-И***. По изложените в жалбата съображения се иска да бъде отменено решението на Пернишкия районен съд като неправилно, незаконосъобразно и необосновано и да бъде постановено съдебно решение, с което да се отмени издаденото наказателно постановление. Възражава се, че районния съд не е обсъдил и коментирал ангажираните от него гласни и писмени доказателства и е подходил избирателно, в негов ущърб при постановяване на решението.

Ответникът по касационната жалба не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Окръжна прокуратура гр. Перник дава заключение, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

Административен съд - Перник, като разглежда делото по реда на глава дванадесета на АПК намира, че решението на въззивния съд следва да бъде отменено, като съображенията за това са следните:

Правото на защита на обвиняемия е неразривно свързано с неговото правно положение, произтичащо от презумпцията за невинност, изрично установена с чл. 16 от Наказателнопроцесуалния кодекс. Гаранцията за реализиране на това правно положение лежи в изискването съответните държавни органи да докажат виновността на обвиняемия, в забраната да се прехвърля тежестта на доказването върху обвиняемия, в изискването съдът да признае подсъдимия за виновен, когато обвинението е доказано по несъмнен начин, а също и че присъдата не може да почива на предположения. С чл.

16 и чл. 303, ал. 2 НПК ясно и категорично е изразен принципът за невинност на подсъдимия до завършване на наказателното производство, като е уточнено, че същият се признава за виновен само когато обвинението е доказано по несъмнен начин. От това следва, че когато има съмнение дали подсъдимият е извършил престъпление, органите на предварителното производство и съдът са длъжни, ако делото не е изяснено, да извършат допълнително разследване за отстраняване на всяко съмнение. Този извод се налага и от изискването за обективност, всеостранност и пълнота на следствието. Написаното важи в пълна степен и в административно наказателното производство, като при постановяване на решението първоинстанционния съд не се е съобразил с основни принципи.

Разпоредбата на чл. 416, ал. 1, изр. 2 от КТ, установява, че редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. Това е така в рамките на производството по налагане на административното наказание и констатациите се считат за верни до доказване на противното, но от друга страна, по силата на чл.16 ал.2 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН в съдебното производство нямат обвързваща доказателствена сила. Презумпцията за вярност /виновност/ е в сила до приключване на производството по налагане на наказанието, но пред съда обвинителната теза следва да се докаже. Съдът е длъжен разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите доказателства и доказателствени средства дали е извършено нарушение и обстоятелствата при които е извършено. В случая, представяйки оценка на риска на "АБС***, който е относим към спора, жалбоподателят е оборил презумпцията за вярност на съставения акт за установяване на административно нарушение и с приобщаването и към останалия доказателствен материал се е превърнала в годно писмено доказателство, което дори не е оспорено от въззиваемата страна. От показанията на разпитания по делото свидетел Н Д.*** се установява, че оценката на риска е била представена на контролните органи през месец ноември. Показанията на разпитания свидетел в тази им част не са оспорени от процесуалния представител на наказващия орган, а и са игнорирани изцяло от решаващия състав, като е отдадено съществено внимание на отсъствието на длъжностното лице отговарящо за спазване изискванията на ЗЗБУТ. Още в първоначалната жалба се набляга на обстоятелството, че служителят по ЗЗБУТ е отсъствал и със разпита този факт е доказан. Въпреки, че това са обстоятелства илеревантни за предмета на делото те спомагат да се докаже тезата на жалбоподателя, че в правния мир е съществувала оценка на риска. На следващо място въззивния състав е игнорирал изцяло и идентификационната карта, която е част от административно наказателната преписка, в която собственоръчно е написано, че е налице сключен договор със служба по трудова медицина, което е достатъчно основание да се приеме, такъв договор съществува. Ако за състава е съществувало съмнение относно този договор, тъй като е изложил мотиви в тази връзка и за да изпълни задължението си по разкриване на обективната истина по делото е следвало и по свой почин да събере тези доказателства и да изясни фактическата обстановка. Вероятността при събирането и преценката на всички относими в случая доказателства в тяхната съвкупност районният съд да достигне до различен правен извод, е достатъчно основание да се приеме допуснатото нарушение, за съществено, което сочи наличието на отменително касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. При представена оценка на риска носеща дата 2009г., при неоспорено писмено доказателство и при ангажирани свидетелски показания в тази връзка настоящия състав приема, че от страна на нарушителя не е извършено административно нарушение на бланкетната норма на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗЗБУТ.

На следващо място настоящия състав намира, че е налице и съществено процесуално нарушение при съставянето на АУАН и издаването на НП. Посочената дата на извършване на нарушението и място на нарушението не кореспондират с доказателствата по делото. Това е така, защото извършената проверка на място в обект: автобаза, кв. Църква се е провела на 15.10.2010г. /видно от св. показания на А.***, че е оставена призовка и самата призовка със същата дата/. На 18.10.2010г. е извършена документална проверка в Д"ИТ"-Перник. В АУАН и НП е посочена дата на извършване на нарушението 18.10.2010г. и място на извършване автобаза. С оглед на това настоящия състав приема, за безспорно установено, че на 18.10.2010г. не е извършвана проверка на мястото описано като автобаза, поради което АУАН и НП не притежават дължимото според чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН съдържание и по-специално – не съдържат реквизитите по чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Погрешното вписване на датата на извършване на нарушението и място на извършване се приравнява на липса. В случая се констатира съществени процесуални нарушения, които опорочават крайния акт на административно-наказателното производство. Изложеното обуславя незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

С оглед гореизложените съображения, административният съд намира, че жалбата е основателна, решението на районния съд като неправилно следва да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което се отмени наказателно постановление № 23-2302068/24.11.2010г., издадено от директора на "Инспекция по труда" София, с което на "АБС***, представлявано от управителя А.Д.**** е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, на основание чл. 416, ал. 2 във връзка с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 16, ал.1 т. 1 от Закона за здравословните и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ), като незаконосъобразно.

Мотивиран така, състав при Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

Отменя решение № 361/31.05.2011г., постановено по нахд № 123/2011г. по описа на Пернишки районен съд, като вместо него постановява:

Отменя наказателно постановление № 23-2302068/24.11.2010г., издадено от директора на "Инспекция по труда" София, с което на "АБС***, представлявано от управителя А.Д.*** е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, на основание чл. 416, ал. 2 във връзка с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 16, ал.1 т. 1 от Закона за здравословните и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ).

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/